

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

navrhovatelky:

L. R. E., s. r. o.,
sídlem X,

zastoupena advokátem JUDr. Bc. Rudolfem Kožušníkem,
sídlem Šumavská 12, Praha,

proti
odpůrci:

město Říčany,
sídlem Masarykovo náměstí 40, Říčany,
zastoupeno advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou,
sídlem Teplého 2786, Pardubice,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny č. 2 územního plánu Říčan vydaného dne 12. 9. 2018 usnesením Zastupitelstva města Říčan č. 18-07-034,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Navrhovatelka se návrhem podaným dne 16. 10. 2019 podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá, aby soud zrušil opatření obecné povahy označené v záhlaví (dále též jen „napadené OOP“). Alternativně se pak navrhovatelka domáhá toho, aby je soud zrušil alespoň v těch částech, v nichž stanoví etapizaci a její podmínky pro rozvojové plochy ŘV-02 a ŘV-03 vymezené na jejím pozemku p. č. X v katastrálním území Ř. u P. (stejně jako všechny nemovitě věci uváděné dále v tomto rozsudku).

2. Navrhovatelka je vlastnící pozemku p. č. X, který je územním plánem řazen do rozvojových ploch ŘV-02 a ŘV-03. Napadené OOP tyto plochy řadí do II. etapy výstavby, což zasahuje do jejího vlastnického práva, neboť zatímco před účinností napadeného OOP je mohla zastavět ihned, nyní tomu tak není. Podmínky pro zahájení II. etapy jsou stanoveny protizákonně a jsou motivovány zejména politicky. Ač je etapizace podle § 19 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“) součástí územního plánování, způsob, jakým ji provedl odpůrce v napadeném OOP, je nezákonný a ve skutečnosti se jedná o skrytou stavební uzávěru s neomezeným trváním. Stanovením nejasných a nezákonných podmínek etapizace vykročil odpůrce z mezí svých pravomocí a porušil zásadu, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Napadené OOP *ex post*, tj. po vydání územního plánu z roku 2014, stanoví navrhovatelce podmínky omezující využití jejího pozemku. Jednou ze zásad územního plánování přitom je, že se podmínky pro využití pozemků stanoví *ex ante*. Etapizace má dopad i do již zahájených řízení podle stavebního zákona, neboť protiprávně znemožňuje správním orgánům uplatnit správní uvážení a rozhodnout jinak, než to umožňuje napadené OOP. Například jestliže etapizace stanoví jako jednu z podmínek pro umístění stavby na navrhovatelčině pozemku zkapacitnění čističky odpadních vod (dále jen „ČOV“), vylučuje se tím pravomoc příslušného správního orgánu rozhodnout o likvidaci splaškových vod jinak než napojením na městskou kanalizaci. Tím také dochází k popření povahy napadeného OOP jakožto abstraktně-konkrétního správního aktu.
3. Nezákonnost napadeného OOP spatřuje navrhovatelka také v tom, že naplnění podmínek pro zahájení jednotlivých etap výstavby nemůže sama nijak ovlivnit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 67/2015-42 (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), využití území nelze vázat na akty, jejichž budoucí vydání je nejisté a na vůli obce a ostatních orgánů územního plánování nezávislé. Podmínky jsou nejasné, neurčité a s předmětem územního plánování nijak nesouvisí. Jsou i nepřiměřené, neboť deklarovaných cílů by šlo dosáhnout i jinak – způsobem, který do navrhovatelčina vlastnického práva zasáhne méně intenzivně. Uvedené platí o všech podmínkách pro zahájení II. etapy. Jde-li o podmínku intenzifikace ČOV Říčany, není jasné, o jakou ČOV se jedná a v jakém časovém horizontu má být zahájeno její užívání, přičemž odůvodnění napadeného OOP je v tomto směru vnitřně rozporné. Navíc v plochách ŘV-02 a ŘV-03, kde má být umístěno jen několik rodinných domů, by bylo jistě možné řešit nakládání se splaškami tak, že by to městskou kanalizaci nezatížilo; tato podmínka je tedy nepřiměřená. Jde-li o podmínku navýšení kapacity škol a školek, není z napadeného OOP jasné, kdo ji má zajistit a kdy se tak stane. Tato podmínka je také v rozporu s odůvodněním, podle něhož je hlavním důvodem pro etapizaci právě nedostatečná kapacita ČOV. Odpůrce na jedné straně tvrdí, že bez výstavby nových školských zařízení by nebyl schopen zajistit vzdělávání říčanských předškoláků a školáků, na druhé straně odmítá navrhovatelčino řešení v podobě možnosti vozit děti do škol mimo Říčany s tím, že by to zvýšilo dopravní zátěž. Konečně, jde-li o podmínku zprovoznění městské úpravny podzemních vod, ani zde není jasné, kdo ji postaví a kdy. Odpůrce pominul, že otázka zásobování staveb umístěných v plochách ŘV-02 a ŘV-03 vodou by se dala vyřešit i způsobem, který by městskou infrastrukturu nezatížil, například vybudováním vlastního vodního zdroje. Rovněž podmínka uzavření plánovací či obdobné smlouvy, jež je pro navrhovatelčin pozemek stanovena, je nejasná a otevírá prostor pro libovůli odpůrce.
4. Rozřazení rozvojových ploch do jednotlivých etap pokládá navrhovatelka za nepřezkoumatelné, netransparentní, diskriminační a svévolné. Plocha ŘV-02 je dimenzována na 6 rodinných domů, plocha ŘV-03 na 2 rodinné domy. Ovšem například plocha ŘT-08 je dimenzována na 10 rodinných domů, a přesto ji napadené OOP řadí do I. etapy výstavby. Při vypořádání příslušné námítky v průběhu přijímání napadeného OOP navíc odpůrce zařazení plochy ŘT-08 do I. etapy odůvodnil zpracovanou územní studií lokality Jasmínová, která vůbec neexistuje. Stejně tak jsou

do I. etapy řazený plochy ŘT-17, ŘT-19 a ŘT-24 nacházející se v sousedství navrhovatelčina pozemku, přestože jejich zastavění komerční, resp. smíšenou zástavbou bude na veřejnou infrastrukturu klást větší požadavky než zastavění pozemku navrhovatelky rodinnými domy. Dále navrhovatelka kritizuje, že u některých ploch řazených do I. etapy jsou stanoveny rozsáhlé místní infrastrukturní podmínky, a to i v případech, kdy je již vydáno územní rozhodnutí (ŘZ-20, ŘJ-24). Odpůrce tedy nedodržel kritéria stanovaná v napadeném OOP pro členění rozvojových ploch do jednotlivých etap.

5. Odpůrce ve svém vyjádření uvádí, že důvody, proč přistoupil k etapizaci výstavby na svém území v podobě vydání napadeného OOP, jsou obsaženy v jeho odůvodnění. Podíl rozvojových ploch v územním plánu z roku 2014 se ukázal jako nadměrný. Kapacita zařízení pro likvidaci odpadních vod a zásobování pitnou vodou, kapacita předškolních a školských zařízení a kapacita dopravních staveb je kriticky nedostačující. Samotné infrastrukturní limity se stavebníci snažili obcházet nejrůznějšími nevhodnými řešeními a Krajský úřad Středočeského kraje dokonce zvažoval vydání stavební uzávěry pro celé město Říčany. Dopravní situace ve městě je neúnosná (došlo např. ke zpomalení stavby úseku 511 Pražského okruhu, jenž je pro město zásadní) a místní úprava provozu ji řeší jen zčásti. Odpůrce zvažoval různé varianty řešení, přičemž etapizaci vyhodnotil jako řešení nejméně zasahující do práv vlastníků pozemků. Přitom setrvale pracuje na kontinuálním navyšování infrastrukturních kapacit, aby postupně došlo k naplnění podmínek pro zahájení všech etap. Rozřazení jednotlivých rozvojových ploch do etap vychází z urbanistického přístupu upřednostnění zahušťování výstavby v centrálních částech města a teprve následné zastavění ploch na jeho okraji. Dalším kritériem je velikost rozvojové plochy – proluky a menší rozvojové plochy mají přednost před většími. Dále se stanoví místní infrastrukturní podmínky, aby se předešlo situacím, kdy developer postaví pouze domy a veřejnou infrastrukturu bude na své náklady zajišťovat odpůrce. Obecně platí, že stanovení pravidel pro rozvoj obce prostřednictvím nástrojů územního plánování je v kompetenci odpůrce.
6. K námitkám navrhovatelky odpůrce uvádí, že nezákonnost napadeného OOP nemůže být způsobena jen tím, že určitým způsobem zasahuje do práv vlastníků dotčených pozemků; to je totiž vlastní každé změně územního plánu. Platná územně plánovací dokumentace je pro orgány státní správy závazná a nelze souhlasit s navrhovatelkou, že by nepřípustně omezovala jejich správní uvážení. Hlavním důvodem pro etapizaci jsou obecně nedostatky veřejné infrastruktury ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Na tom nic nemění skutečnost, že za nejintenzivnější infrastrukturní nedostatek označil odpůrce v odůvodnění napadeného OOP nedostatečnou kapacitu ČOV. Smyslem etapizace je odložení využitelnosti pozemků do doby, kdy bude po zajištění potřebné infrastruktury vyšší kvalita života ve městě, díky čemuž se zvýší i jejich hodnota. Termín zahájení jednotlivých etap výstavby se odvíjí od naplnění podmínek pro jejich zahájení, záměrně není stanoven konkrétním datem, aby bylo zaručeno, že bude napřed vybudována potřebná infrastruktura a až poté bude následovat výstavba. Splnění všech podmínek pro zahájení II. etapy odhaduje odpůrce v horizontu 5-10 let. Skutečnost, že jejich naplnění nemohou vlastníci pozemků ovlivnit (na rozdíl od zvláštních infrastrukturních podmínek a dalších závazných podmínek), nepokládá za problematickou. V případě etapizace ostatně zákon – na rozdíl od regulačních plánů či územních studií – žádné lhůty nestanoví. O svém postupu odpůrce pravidelně informuje veřejnost v obecním časopisu Kurýr. Konkrétně jde-li o ČOV Říčany, její vybudování je zakotveno v územním plánu (srov. kapitolu 4.2.1.2), její poloha je zřejmá z výkresu N5 – koncepce veřejné infrastruktury – technické – hmotové systémy kanalizace. Její intenzifikace na 20 600 EO (ekvivalentních obyvatel) vyplývá z projektové dokumentace. Možnost likvidace odpadních vod ve vlastní čističce může být podle § 38 odst. 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) výjimečná a jako taková nemůže být povolena plošně na celém území města. Jde-li o ZŠ na Komenského náměstí, její umístění bylo zpřesněno změnou č. 1 územního plánu; jelikož bude umístěna na pozemcích ve vlastnictví odpůrce, není vymezena jako veřejně

prospěšná stavba. Nedostatečná kapacita městských školských zařízení představuje závažný problém a odpůrce musí dostatek míst zajistit, i kdyby v budoucnu někteří žáci dojížděli do škol mimo město. Územní plán řeší i školky, jejichž umístění se předpokládá např. v ploše ŘS-26 nebo obecně v plochách s funkčním využitím občanské vybavení (OV). Konečně, jde-li o úpravnu vody v P., nyní ji město z důvodu špatného technického stavu neprovozuje, ovšem příslušný vodoprávní úřad odpůrce opakovaně vyzývá, aby na svém území nepovoloval budování dalších individuálních studen. Všechny uvedené městské investice, jež představují podmínky pro zahájení II. etapy výstavby, jsou nepochybně předmětem územního plánování a odpůrce na nich kontinuálně pracuje (probíhá zkapacitnění ČOV, na několik školských zařízení je již vydáno územní rozhodnutí). Obecně má odpůrce za to, že podmínky jsou stanoveny zodpovědně, se zřetelem k aktuální situaci ve městě a představují co možná nejmenší zásah do práv vlastníků pozemků.

7. Odpůrce navrhuje zamítnutí návrhu.
8. Navrhovatelka v replice podotýká, že odpůrce ve svém vyjádření nezaujal žádný postoj k její stěžejní námitce, že využívá etapizaci podmíněnou nejasnými a nezákonnými podmínkami k faktickému znemožnění výstavby na svém území. Má za to, že k takovému účelu by měl odpůrce využít změnu územního plánu, regulační plán, nebo stavební uzávěru, nikoli institut zákonem vůbec nepředvídaný. Dále opakuje argumentaci obsaženou v návrhu nebo na ni odkazuje.
9. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Navrhovatelka má za to, že námitky uplatněné v průběhu pořízování napadeného OOP k jeho návrhu nebyly obecné, nýbrž ke každé podmínce specifikovaly konkrétní výhrady. Odpůrce se řádně nevypořádal zejména s námitkami, jež se týkaly zařazení jednotlivých ploch do jednotlivých fází etapizace. Nebylo odůvodněno, proč byla plocha ŘT-24, kde má dojít k výstavbě 4 rodinných domů, zařazena do I. etapy. Nejmarkantnější je rozpor v argumentaci odpůrce týkající se plochy ŘT-17, ve vztahu k níž odpůrce až *ex post* tvrdí, že koupaliště nebude realizováno, neboť je to v rozporu se zájmem na ochraně vodních zdrojů a vodovodní infrastruktury.
10. Odpůrce uvedl, se námitky uplatněné navrhovatelkou k návrhu napadeného OOP byly řádně vypořádány. Námitky byly poměrně obecné a navrhovatelka v nich nenapadala jednotlivé konkrétní podmínky pro zahájení II. etapy výstavby. Ohledně rozvojové plochy ŘT-17, v níž měl odpůrce původně záměr umístit koupaliště, uvedl, že její zařazení do I. etapy výstavby bylo dáno tím, že pozemek je ve vlastnictví odpůrce a plocha byla určena pro veřejnou vybavenost. Odpůrce nicméně aktuálně od tohoto záměru ustoupil z důvodu náročnosti na kapacity vodních zdrojů. Pokud jde o infrastrukturní podmínky, uvedl, že dle aktuálního stavu má být v letošním roce dokončena výstavba Mateřské školy Větrník, v loňském roce byla dokončena Mateřská škola Kuří a její provoz byl již zahájen. V letošním roce má být zahájena i stavba nové základní školy. Současně probíhá i výstavba čistírny odpadních vod. Odpůrce tedy není pasivní a jednotlivé podmínky stanovené pro etapizaci postupně naplňuje.

Legitimace navrhovatelky a splnění procesních podmínek

11. Soud se nejprve zabýval přípustností návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen na svých právech. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem. V dané věci je zjevné, že napadená změna územního plánu byla vydána formou opatření obecné povahy, a to za použití odpovídajících ustanovení stavebního zákona i zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

12. Navrhovatelka svou legitimaci k podání návrhu dovozuje z vlastnictví pozemku p. č. X nacházejícího se v obci Říčany v katastrálním území Ř. u P., které soud ověřil z výpisu z listu vlastnictví č. X. Navrhovatelka tvrdila a prokázala, že její pozemek byl napadeným OOP dotčen, neboť na něm vymezené rozvojové plochy ŘV-02 a ŘV-03 byly zařazeny do II. etapy výstavby (srov. výkres č. 9 napadeného OOP). Zahájení druhé etapy výstavby je vázáno na současné splnění podmínek stanovených v napadeném OOP. Dále je zahájení výstavby na navrhovatelčině pozemku podmíněno naplněním místní infrastrukturní podmínky v podobě oddělení dešťových vod a další závazné podmínky v podobě uzavření plánovací (obdobné) smlouvy s odpůrcem (srov. přílohu č. 1 – tabulku etapizace). Navrhovatelka je tím pádem dočasně omezena ve výkonu svého vlastnického práva. Je tedy k podání návrhu v právě posuzované věci aktivně procesně legitimována, přičemž ani mezi účastníky nebyla její legitimace k podání návrhu sporná.
13. Pro podání návrhu stanoví § 101b odst. 1 s. ř. s. jednorozhodčí lhůtu od účinnosti napadeného OOP. Napadené OOP nabylo účinnosti dne 27. 10. 2018. Návrh podaný dne 16. 10. 2019 je tudíž včasný.
14. Návrh má zákonem požadované náležitosti. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Navrhovatelka namítá, že napadené OOP omezuje výstavbu způsobem, který je v rozporu se zákonem, a že je regulace dopadající na její pozemek nepřezkoumatelná, netransparentní a diskriminační.
15. Při věcném posouzení návrhu vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 12. 9. 2018, přičemž je vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení návrhu soudem

16. Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Přitom vychází z algoritmu (testu) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou NSS (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS). Jednotlivými kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem a 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu), tedy konkrétně zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů) a v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). S ohledem na vázanost soudu důvody se soud může zabývat jen těmi kroky algoritmu (testu) přezkumu, které navrhovatel zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).
17. V právě posuzované věci navrhovatelka vznesla dva okruhy námitek. První okruh se týká nezákonnosti regulace (4. krok algoritmu), druhý okruh otázky přiměřenosti zásahu do jejích práv (5. krok algoritmu). Pouze těmito námitkami se tedy soud zabýval.
18. Nejprve pokládá soud za potřebné se obecně vyjádřit k míře, do jaké jsou správní soudy při přezkumu územních plánů oprávněny zasahovat do územního plánování obce. Jak v tomto ohledu plyne především z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je podmínkou zákonnosti územního plánu mimo jiné i to, že veškerá omezení vlastnického

práva mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Za předpokladu dodržení uvedených zásad může územním plánem dojít k omezením vlastníka v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru. Taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen je strpět bez náhrady. V bodě 47 citovaného usnesení pak rozšířený senát dále dovodil, že „územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“ Z citované judikatury lze dovodit, že hodnocení proporcionality napadeného opatření obecné povahy představuje nedílnou součást jeho soudního přezkumu, neboť při územním plánování především není možné připustit zásahy do vlastnického práva vykazující znaky diskriminace, nerozumnosti či libovůle. K tomu soud doplňuje, že územní plán, ať je jeho obsah jakýkoliv, představuje zásah do vlastnického práva vždy, neboť stanoví meze jeho výkonu.

19. Podle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, v procesu územního plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem něčeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto ‘vejde’ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“ Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (viz rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

Nezákonnost etapizace jako takové

20. Navrhovatelka napadenému OOP vytýká celou řadu nezákonností. V první řadě zpochybnila pravomoc odpůrce vůbec využít institut etapizace. Její argumentace je v tomto směru vnitřně rozporná, protože na jedné straně (v návrhu) přímo odkazuje na § 19 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a odpůrci vytýká jen to, že se ve skutečnosti jedná o „zastřenou stavební uzávěru“, ovšem zároveň (v replice) vytýká odpůrci, že využívá institut stavebním zákonem vůbec nepředvídaný, namísto jiných institutů stavebního zákona (změna územního plánu, regulační plán, stavební uzávěra), jimiž by legálně dosáhl téhož cíle.
21. Cílem územního plánování, kterým je vytváření předpokladů pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích (§ 18 odst. 1 stavebního zákona). Podle § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je etapizace, tj. určení pořadí změn v území, jedním z úkolů územního plánování, a podle bodu I odst. 2 písm. d) přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů, je etapizace jednou z (fakultativních) náležitostí územního plánu. Tato východiska jsou potvrzena i závěry plynoucími z rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, podle nichž etapizace „*směřuje k eliminaci či alespoň zmírnění negativních vlivů nutně spojených s rozsáhlou výstavbou objektů pro bydlení jak pro stávající obyvatele, tak i pro obyvatele nově postavených domů. Ti jsou, při neexistenci racionálně vybudované infrastruktury pro celou lokalitu, nuceni snášet její neustálé dobudování a přebudování pro potřeby později stavěných budov.*“ Institut etapizace tedy ve stavebním zákoně upraven je, a ač je upraven minimalisticky a na jiném místě než jiné podobné instituty (stavební uzávěra, regulační plán), nic to nemění na tom, že jde o institut zcela standardní a samotná skutečnost, že jej odpůrce v napadeném OOP využil, jistě nemůže způsobit jeho nezákonnost.
22. Jde-li o výtku, že napadené OOP je ve skutečnosti „zastřenou stavební uzávěrou“ (jejíž využití ovšem navrhovatelka v replice odpůrci doporučuje namísto napadeného OOP), soud v první řadě konstatuje, že byť stavební uzávěra i etapizace mají za následek dočasné omezení výstavby na pozemcích, na něž dopadají, jedná se o dva odlišné instituty, jež nelze zcela ztotožňovat. Podstatou stavební uzávěry je omezení či dokonce zákaz stavební činnosti v určitém území na určitou dobu, protože by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace či jiného rozhodnutí či opatření, jímž se upravuje využití území (srov. § 97 odst. 1 stavebního zákona). Jinými slovy, jejím smyslem je přechodně zmrazit výstavbu do té doby, než se vyjasní, jakým způsobem má být určité území využito, a než dojde k přijetí odpovídající územně plánovací dokumentace. I z toho důvodu je zákonnost stavební uzávěry podmíněna přísnými nároky na její trvání jen po dobu nezbytně nutnou. Pokud je obec ve svém územním plánování pasivní (ať už účelově, či jen z nerozhodnosti), nelze po vlastníku dotčeného pozemku požadovat, aby omezení stanovená stavební uzávěrou dlouhodobě snášel. Oproti tomu etapizace představuje nikoli zákaz či omezení výstavby, nýbrž její rozložení do delšího časového úseku, a to v zájmu různých cílů územního plánování (např. zajištění potřebné infrastruktury, postupného využívání zastavitelných ploch či časové koordinace vzájemně podmíněných veřejných a soukromých záměrů). Na rozdíl od stavební uzávěry je tedy v případě etapizace od počátku jasné, jakým způsobem bude územním plánem regulované území využito, avšak z různých důvodů je ve veřejném zájmu, aby se tímto způsobem využilo postupně, nikoli ihned, resp. nikoli najednou (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185).
23. V případě napadeného OOP se nesporně jedná o případ, kdy bylo na místě – měl-li odpůrce zájem na regulaci výstavby, jak v odůvodnění deklaroval – využít institutu etapizace, nikoli stavební uzávěry. Naopak je zjevné, že pro stavební uzávěru nebyly dány zákonné podmínky (zejm. odpůrce nezamýšlí žádné nové využití navrhovatelčina pozemku a nepřipravuje žádnou novou územně plánovací dokumentaci, již by mohla případná výstavba ztížit či znemožnit).

Z navrhovatelkou uplatněné námitky, že stanovená regulace je ve skutečnosti svou povahou stavební uzávěrou, není jasné, co vlastně odpůrci vytýká. Navíc ani stavební uzávěra nemusí být vymezena konkrétním časovým úsekem, nýbrž může být – stejně jako etapizace – navázána na splnění určitých podmínek, jejichž naplnění rovněž nemusí záviset na stavebníku (např. vydání nového územního plánu). Soud má za to, že tato námitka má původ především v nesprávném pochopení výše objasněných rozdílů mezi oběma instituty. Lze totiž jednoznačně uzavřít, že stanovená regulace není „zastřenou stavební uzávěrou“ ani obcházením zákonných podmínek pro její vydání. Užití tohoto institutu je adekvátní situaci ve městě a problémům řešeným v jeho území.

24. Dále navrhovatelka napadenému OOP vytýká, že výstavbu na jejím pozemku reguluje „*ex post*“, ačkoli územně plánovací dokumentace může stanovit podmínky výstavby pouze „*ex ante*“, jinak řečeno zatímco územní plán z roku 2014 ještě s žádným odložením výstavby na jejím pozemku nepočítal a poskytoval navrhovatelce možnost jej zastavět ihned, napadené OOP (změna územního plánu č. 2) v tomto směru přineslo změnu, kterou nepředvíдалa a v jejímž důsledku může svůj pozemek zastavět až po splnění všech podmínek etapizace. Takové omezení by patrně navrhovatelka pokládala za akceptovatelné v případě, že by bylo obsaženo již v územním plánu z roku 2014, ovšem jeho následnou změnu provedenou napadeným OOP pokládá za retroaktivní. Tomuto názoru však soud nepřisvědčil. Z judikatury NSS (např. rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53) vyplývá, že územní plánování nemůže být činností zcela nahodilou, nepředvídatelnou a svévolnou. Proto je žádoucí, aby se pořizovatel územního plánu snažil respektovat předchozí územně plánovací dokumentaci téhož stupně a na základě ní přijaté dokumentace nižšího stupně. NSS rovněž zformuloval právní názor (v rozsudku ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 AOs 2/2010-644), že je nutno s přihlédnutím k principům právní jistoty a legitimního očekávání respektovat kontinuitu územního plánování. Na druhou stranu však zároveň zdůraznil, že požadavek na kontinuitu nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Pokud tedy z určitých důvodů dojde ke změně původní koncepce a nově přijímaný územní plán se tím dostane do nesouladu s předchozí dokumentací téže či nižší úrovně, nemůže v tom být spatřována nezákonnost. Tento nesoulad je totiž pojmovým znakem každé změny územně plánovací dokumentace. Vázanost předchozí územně plánovací dokumentací téhož či nižšího stupně by vedla k absolutní neměnnosti poměrů v území. Tato východiska přitom platí i v situaci, kdy není přijímán nový územní plán, ale stávající územní plán je dílčím způsobem měněn.
25. Proces územního plánování je tedy ovládán dvěma protichůdnými principy – principem kontinuity a principem dynamičnosti. Jakkoli by tedy územní plán měl předvídat a regulovat rozvoj sídla v dalších desetiletích, neznamená to, že by jednou vydaný územní plán nemohl či neměl být měněn, nebo že by k takové změně mohlo dojít až po uplynutí určité doby. Naopak – odpůrce má povinnost (§ 5 odst. 6 stavebního zákona) uplatňování územního plánu soustavně sledovat a vyhodnocovat a v případě změny podmínek, na jejichž základě byl vydán, pořídit jeho změnu, což mu umožňuje (resp. ukládá mu povinnost) reagovat na aktuální podněty a potřeby. K tomu právě došlo v posuzované věci, kdy se – jak to plyne z odůvodnění napadeného OOP – záhy po vydání územního plánu z roku 2014 ukázalo, že je o výstavbu ve městě velký zájem, a projevila se nedostatečná kapacita veřejné infrastruktury, kterou odpůrce nebyl schopen navyšovat tempem odpovídajícím rychlosti výstavby. Nedostatečná kapacita veřejné infrastruktury představuje významnou okolnost, na kterou odpůrce musí reagovat, aby zajistil udržitelný rozvoj území, který je hlavním cílem územního plánování (§ 18 odst. 1 stavebního zákona). Oproti tomu navrhovatelka nemá právo na zachování obsahu územního plánu. Předchozí územně plánovací dokumentace jí nemohla založit neomezené legitimní očekávání. Právo umístit stavbu do území zakládá až územní rozhodnutí (resp. regulační plán, pokud nahrazuje územní rozhodnutí), nikoli samotný územní plán. Vlastník pozemku si přitom musí být vědom, že podmínky v území se mění a že s tím může doznat změn i územně plánovací dokumentace.

Nezákonnost podmínek etapizace

26. Navrhovatelka dále podrobila kritice podmínky etapizace, a to nejprve obecně. Poukazuje na skutečnost, že splnění jednotlivých podmínek etapizace není závislé na vůli ani na vůli orgánu územního plánování. Tím se měl odpůrce dopustit porušení zásady, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon, vyjádřené v čl. 2 odst. 3 Ústavy a analogicky v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud nemá za to, že by se odpůrce vydáním napadeného OOP dopustil porušení těchto ústavních zásad a principů veřejného práva. Skutečnost, že v rámci etapizace byly stanoveny podmínky, jejichž naplnění je vesměs nezávislé na vůli navrhovatelky či orgánu územního plánování, nezakládá jejich rozpor se zákonem. Nejde totiž o nezbytné znaky přípustných podmínek etapizace. Tyto znaky nejsou ostatně naplněny ani u příkladového způsobu etapizace, kdy je zahájení určité etapy výstavby podmíněno dosažením předem stanovené míry zastavění, či dokonce vyčerpáním zastavitelných ploch spadajících do předchozí etapy výstavby. Ani v těchto případech nemůže vlastník pozemku či orgán územního plánování jakkoli ovlivnit splnění takové podmínky, či dokonce stanovit přesný časový horizont jejího splnění. Je třeba si uvědomit, že navrhovatelka (stejně jako jakýkoliv jiný investor) svůj podnikatelský záměr umísťuje do organického prostředí města, které musí být po všech stránkách funkční (to je ostatně i v zájmu navrhovatelky, potažmo obyvatel budoucích domů na jejích pozemcích), což je úkolem a odpovědností odpůrce. Nelze přitom říci, že naplnění podmínek pro zahájení II. etapy výstavby závisí na jeho libovůli. Zkvalitnění infrastruktury a dobrý rozvoj města je i v zájmu odpůrce, neboť obyvatelé města jeho vedení pravidelně v komunálních volbách vystavují účet. Pokud by navíc chtěl odpůrce výstavbě zcela zabránit, nabízí mu k tomu stavební zákon jiné efektivnější nástroje, než je stanovení podmínek pro etapizaci a jejich následné účelové neplnění. To se ostatně zjevně neděje, přičemž odpůrce ve svém vyjádření popsal, v jaké fázi se naplnění jednotlivých podmínek pro zahájení II. etapy výstavby nachází. V této souvislosti lze odkázat na analogické závěry, jež soud učinil např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 43 A 9/2019-99, v němž se zabýval přezkumem téhož napadeného OOP.
27. Navrhovatelka v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 67/2015-42, dle něhož využití území nelze vázat na akty, jejichž budoucí vydání je nejisté a na vůli obce a ostatních orgánů územního plánování nezávislé. V uvedené věci však šlo o extrémní případ, kdy lze vůbec pochybovat o tom, zda zvolená regulace představuje etapizaci, neboť město podmínilo možnost zastavění pozemku splněním podmínky, že dojde ke změně ochranného pásma kulturních památek nacházejících se v jeho blízkém sousedství. NSS vyhodnotil tuto podmínku jako nezákonnou, neboť město pominulo, že takové rozhodnutí nevydává v roli orgánu územního plánování, ale v roli orgánu státní památkové péče. Otázka, zda se ochranné pásmo změní, tak nezáviselo pouze na vůli a aktivitě města, ale i na dalších aktérech příslušného správního řízení. Závěry vyslovené NSS v uvedeném rozsudku nelze bez dalšího přenést na projednávanou věc, jejíž skutkový stav je odlišný. V projednávané věci totiž podmínky etapizace nespočívají ve vydání určitého správního aktu, ale v dokončení záměrů, jež mají zajistit řádné fungování městské infrastruktury do budoucna. Odpůrce neváže naplnění podmínek pro zahájení II. etapy výstavby, tedy možnost využití území, na (správní) akty, jejichž budoucí vydání je nejisté, nýbrž na dosažení předem definovaných cílů – dosažení určitého počtu míst v mateřských školách, zvýšení kapacity ČOV na určitou hodnotu, kolaudaci budovy školy a zprovoznění úpravny pitné vody. Dosažení těchto cílů je v rukách odpůrce jakožto místního samosprávného celku, přičemž, jak již bylo uvedeno, tyto cíle jsou také postupně naplňovány. Závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku se tedy navrhovatelka nemůže v projednávané věci úspěšně dovolávat.
28. Dále má navrhovatelka za to, že podmínky etapizace nezákonně omezují správní uvážení správních orgánů tím, že jim znemožňují v konkrétním správním řízení po zvážení všech relevantních okolností rozhodnout jinak, než to umožňuje regulace stanovená napadeným OOP, byť by takové řešení bylo vhodnější. Navrhovatelka však pojem správní uvážení vykládá

nesprávně. Nelze jej totiž vykládat tak, že by správní orgány byly oprávněny rozhodovat podle ničím neomezeného uvážení. Správní orgány jsou v první řadě povinny aplikovat právní předpisy, a to nejen zákony, nýbrž i ostatní právní předpisy včetně předpisů podzákoných (§ 2 odst. 1 správního řádu), přičemž je pro ně závazný i platný územní plán (§ 43 odst. 5 stavebního zákona). Teprve poté, co správní orgán aplikuje na věc dopadající právní předpisy a platnou územně plánovací dokumentaci, může nastat prostor pro správní uvážení. Ten má správní orgán (jen) tehdy, pokud jej zákon v určité situaci opravňuje rozhodnout různým způsobem, tedy zvolit jedno z množiny zákonem předvídaných řešení.

29. Navrhovatelka prezentuje příklad správního orgánu, který (v důsledku tvrzeného nezákonného omezení svého správního uvážení) nemůže na jejím pozemku povolit jiný způsob likvidace odpadních vod, jestliže územní plán předpokládá jeho napojení na obecní kanalizaci. V takovém případě by měl správní orgán povinnost vyložit, zda právní předpisy nebo platná územně plánovací dokumentace stanoví ve vztahu k navrhovatelčinu pozemku nějaké omezení stran možnosti likvidace odpadních vod. Dospěl-li by k závěru, že ano, pak mu územní plán pro správní uvážení (v podobě zvažování vhodnosti alternativních způsobů nakládání s odpadními vodami) nedává žádný prostor. Jinými slovy, v popsaném případě by vodoprávní úřad nebyl žádným způsobem – natož nezákonně – omezen ve svém správním uvážení. Jeho rozhodnutí by bylo výsledkem aplikace právních předpisů na posuzovanou věc, které by pro správní uvážení prostor nedaly. Argumentace navrhovatelky je navíc oslabena skutečností, že napadené OOP ve skutečnosti neukládá potencionálním stavebníkům výslovnou povinnost připojit budoucí stavby na kanalizační síť za účelem likvidace odpadních vod. Z podmínění zahájení II. etapy výstavby intenzifikací ČOV na 20 600 EO lze dovést toliko zřetelnou preferenci tohoto způsobu likvidace odpadních vod z důvodu ochrany veřejného zájmu, což ostatně odpovídá i požadavku plynoucímu např. z § 38 odst. 9 vodního zákona. Tato podmínka etapizace nicméně bez dalšího nevylučuje, aby v mimořádných případech, kdy je to odůvodněno skutkovými okolnostmi (zejm. nemožností napojení na kanalizační síť), bylo zvoleno jiné řešení (např. jímka či domácí ČOV). To však zjevně není případ pozemku navrhovatelky, přičemž o tom, že by napojení staveb v plochách ŘV-02 a ŘV-03 na místní kanalizační síť nebylo technicky možné, navrhovatelka ani nic netvrdila.
30. Navrhovatelka také namítá, že podmínky etapizace stanovené napadeným OOP popírají povahu opatření obecné povahy coby abstraktně-konkrétního správního aktu, neboť ten podle ní má být obecný co do okruhu adresátů i co do stanovené regulace. Teorie správního práva opatření obecné povahy definuje jako abstraktně-konkrétní správní akt, který je svou povahou na pomezí mezi rozhodnutím (konkrétním správním aktem) a právním předpisem (abstraktním správním aktem). V opatření obecné povahy se pak „konkrétnost“ projeví tím, že objekt (jinými slovy věc, jíž se opatření obecné povahy týká) je určen konkrétně, a „abstraktnost“ tím, že subjekt (tedy na koho opatření obecné povahy dopadá) určen není (viz Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 9. vydání, Praha: C. H. Beck. str. 122-123). Nelze tedy souhlasit s tvrzením navrhovatelky, že opatření obecné povahy má být abstraktní jak co do okruhu adresátů, tak co do stanovené regulace, tj. stanovit jen obecné pravidlo chování. Pak by se totiž už nejednalo o opatření obecné povahy, nýbrž o právní předpis. Územní plán (jeho změna) se však ze zákona vydává formou opatření obecné povahy (§ 43 odst. 4 poslední věta stavebního zákona). Napadené OOP tak – zcela v souladu se stavebním zákonem i s teoretickým vymezením opatření obecné povahy – konkrétně určuje, za jakých podmínek může být zahájena výstavba na pozemku p. č. X (k otázce jejich zákonnosti viz dále). Oproti tomu okruh adresátů je neurčitý, neboť těmito podmínkami se musí řídit každý, kdo bude chtít pozemek p. č. X zastavět, nikoli jen navrhovatelka.
31. Poslední obecnou námitkou k podmínkám etapizace, již navrhovatelka vznáší, je podmíněnost etapizace politickými cíli. Sama k tomu v návrhu uvádí, že chápe, pokud se politické cíle projeví v územním plánování, musí se tak však stát způsobem, který není v rozporu se zákonem. S touto

tezí se soud v zásadě ztotožňuje, má ovšem za to, že politické cíle se v územním plánování projeví vždy. Chápeme-li totiž politiku v širším slova smyslu jako správu věcí veřejných, pak zvolení zástupci samosprávy v územně plánovací dokumentaci, kterou zadávají nebo schvalují, vždy projevují své názory na to, jakým způsobem by se jejich obec měla rozvíjet a jakým nikoli. V tom mají značnou míru diskrece, do níž by soudy měly zasahovat jen v případech, kdy se dopustí nezákonnosti, libovůle nebo diskriminace (srov. body 18 a 19 tohoto rozsudku). Pro přezkum napadeného OOP tudíž nejsou důležité (ani interně, ani veřejně prezentované) politické motivy a cíle vedení města Říčany, nýbrž důvody pro zavedení regulace, které odpůrce uvedl v jeho odůvodnění. Soud proto neprovedl důkaz vyjádřeními účastníků řízení a soudními spisy ve věcech vedených pod sp. zn. 43 A 9/2019 a sp. zn. 43 A 41/2019, které měly podle navrhovatelky politické cíle vedení města Říčany ilustrovat.

32. Dále navrhovatelka vznáší námitky k zákonnosti jednotlivých podmínek zahájení II. etapy, které dopadají i na její pozemek a jsou stanoveny následovně: a) intenzifikace ČOV Říčany na 20 600 EO, b) kolaudace základní školy na Komenského náměstí, c) navýšení počtu míst v městských mateřských školách o 150 míst oproti roku 2018 a d) zprovoznění městské úpravny vody v P..
33. Navrhovatelka nejprve tvrdí, že jsou podmínky nejasné, protože z napadeného OOP není zřejmé, kde budou plánované stavby umístěny, kdy budou vybudovány a kdo je zaplatí a vybuduje. Jde-li o to, kdo předmětné stavby vybuduje a zaplatí, uvádí soud, že z odůvodnění napadeného OOP není pochyb o tom, že se jedná o městské projekty, které odpůrce plánuje vybudovat a financovat je z městského rozpočtu. Tohoto svého úkolu se odpůrce nikterak nezříká, naopak na naplnění podmínek pro zahájení II. etapy výstavby již pracuje (srov. též bod 26 tohoto rozsudku). Jde-li o časový horizont vybudování, resp. kolaudace těchto staveb, je pravda, že není stanoven konkrétním datem. To však soud nepokládá za nikterak problematické. Jak přílehavě podotkl odpůrce ve vyjádření k návrhu, je-li zahájení další etapy podmíněno dosažením přesně specifikovaného zkapacitnění konkrétních částí městské infrastruktury, pak nelze z logiky věci současně stanovit přesné datum, kdy bude moci navrhovatelka na svých pozemcích stavět. Další rozvoj města, jak je nyní nastaven napadeným OOP, je závislý na faktickém naplnění výše uvedených podmínek, nikoli na prostém plynutí času. Pokud by napadené OOP současně stanovilo datum, kdy může navrhovatelka zahájit stavbu na svých pozemcích, smysl etapizace by byl zcela popřen. Kdyby totiž došlo k uplynutí vymezeného času, aniž by se odpůrci během tohoto období podařilo dosáhnout kýženého zlepšení infrastruktury, byla by v konečném důsledku etapizace zcela zbytečná. Jak totiž z napadeného OOP jasně vyplývá, jeho smyslem není jen samoučelné rozložení rozvoje města do delšího časového úseku, nýbrž rozložení rozvoje města do delšího časového úseku proto, aby v jeho rámci odpůrce stihl zabezpečit komfort obyvatel vybudováním funkční infrastruktury. To, že není určeno přesné datum, do kdy se tak má stát, je pochopitelné, neboť zajištění odpovídající infrastruktury nezávisí výlučně jen na vůli a úsilí odpůrce, nýbrž například také na vydání příslušných veřejnoprávních povolení, na příjmech z dotací či spolehlivosti nejrůznějších dodavatelů. Ani sebepečlivější obec nemůže s jistotou říci, že takového relativně náročného cíle, jakým je vybudování školy nebo zprovoznění úpravny podzemní vody, dosáhne do určitého data. Deklarace takového závazku by naopak byla nezodpovědná. Konečně, jde-li o přesnou lokaci jednotlivých staveb, odpůrce se k tomu podrobně vyjádřil ve vyjádření k návrhu, na něž soud odkazuje (bod 6 tohoto rozsudku). Úpravna vody v P. je již umístěna a postavena, nicméně v současnosti není s ohledem na svůj špatný technický stav v provozu. Umístění ČOV Říčany a ZŠ na Komenského náměstí je stanoveno územním plánem, resp. jeho změnou č. 1. Jediné, co zůstává nejasné, je umístění budoucích školek, s jejichž umístěním ovšem územní plán počítá na několika místech, např. v plochách s funkčním využitím OV. Soud uzavírá, že podmínky pro zahájení II. etapy pokládá za dostatečně konkrétní.

34. Soud také nesouhlasí s tím, že by podmínky zahájení II. etapy výstavby nesouvisely s předmětem územního plánování. Předmět a cíle územního plánování jsou definovány v § 18 stavebního zákona. Podle odst. 1 je cílem územního plánování vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území, který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Podle odst. 2 zajišťuje územní plánování předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Podmínění výstavby na některých pozemcích předchozím dobudováním, resp. zkapacitněním veřejné infrastruktury, považuje soud za typický příklad udržitelného rozvoje území a přirozený důsledek hledání souladu mezi soukromými a veřejnými zájmy.

Nepřiměřenost podmínek etapizace

35. Navrhovatelka tvrdí, že jsou podmínky pro zahájení II. etapy výstavby nepřiměřené sledovanému cíli, jehož by šlo dosáhnout i způsobem, který by do jejího vlastnického práva zasáhl méně. Konkrétně u podmínky intenzifikace ČOV Říčany podotýká, že jelikož v plochách ŘV-02 a ŘV-03 má být umístěno jen několik rodinných domů, bylo by možné nakládání s odpadními vodami vyřešit i jinak – způsobem, který by městskou kanalizaci nezatížil. Tím má patrně na mysli buď žumpu, septik, nebo malou čistírnu odpadních vod. Stejně navrhovatelka argumentuje i ohledně podmínky zprovoznění městské úpravní vody, neboť zajištění pitné vody pro stavby na jejím pozemku může rovněž být řešeno způsobem, který nebude vyžadovat napojení na městský vodovod, např. vybudováním vlastní studny.
36. Judikatura obcím přiznává širokou míru diskrece ohledně toho, jakým způsobem si prostřednictvím územního plánu uspořádají své vlastní fungování. Ta plyne z jejich práva na samosprávu a nemůže být ztotožňována s libovůlí či svévolí. Z odůvodnění napadeného OOP jednoznačně vyplývá, že odpůrce výrazně preferuje, aby byla nová zástavba napojena na městský vodovod i kanalizaci, pokud to je technicky možné. Takové řešení pokládá soud za rozumné. Naopak přístup navrhovatelky nedává soudu žádný smysl. Navrhovatelka argumentuje, jako by se její pozemek nacházel ve vzduchoprázdnu, nebo na samotě u lesa. Její pozemek se ovšem nachází uvnitř zastavěného území obce – města s 16 000 obyvateli. Na to je třeba pochopitelně brát ohled při úvahách, jaké způsoby zajištění pitné vody a likvidace splaškových vod jsou optimální, a jaké nikoli. Navrhovatelkou propagované způsoby jsou pro hustě osídlené oblasti naprosto nevhodné. Jen pro ilustraci proto soud zmíní, co je zjevné – pokud by měly všechny domy v Říčanech vlastní studnu a s každou novostavbou by přibývaly další, patrně by se záhy všechny potýkaly s nedostatkem vody (to se ostatně již děje – viz vyjádření společnosti 1. SčV, a. s., z 5. 12. 2016 a z 3. 3. 2017, jimiž soud při jednání provedl důkaz). Pokud by měly všechny domy vlastní žumpu či jímku, říčanská dopravní situace by byla ještě zhoršena neustálým provozem fekálních vozů, neboť by se všechny musely pravidelně vyvážet, a současně by bylo neustálé riziko, že některá z jímek nebude dostatečně těsnit a dojde ke kontaminaci podzemních vod (a to i těch využívaných jako pitná voda). Naopak kvalitní městský vodovod a kanalizace, na něž jsou stavby povinně připojeny, jsou základními atributy moderního města. Je tedy jediné správné, že připojení nových staveb na tyto sítě odpůrce preferuje. Logickým důsledkem pak je, že se na ně nemůže připojit více staveb, než umožňuje aktuální kapacita.
37. Argumentaci navrhovatelky by bylo možné vyložit i tak, že obecně uznává potřebnost napojení městské zástavby na městský vodovod a kanalizaci, ovšem domáhá se výjimky ohledně zajištění pitné vody a likvidaci splaškové vody pro stavby, jež hodlá umístit na svém pozemku. Takový požadavek by ovšem byl v rozporu s cíli, jichž chce odpůrce dosáhnout, a nadto by byl diskriminační, neboť vlastníci ostatních pozemků řazených do rozvojových ploch by (na rozdíl

od navrhovatelky) museli výstavbu odložit do momentu zkapacitnění infrastruktury a následně by ještě museli snášet negativní externalitu způsobené nevhodným uspořádáním na pozemku navrhovatelky (pravidelné vyvážení jímky, riziko kontaminace vody a půdy).

38. Výhrady navrhovatelka vznáší i ke zbývajícím podmínkám pro zahájení II. etapy výstavby, které směřují k zajištění dostatečného počtu míst v městských základních školách a školkách. K námitce, že jsou v rozporu s odůvodněním napadeného OOP, protože podle něj je hlavním důvodem pro etapizaci nedostatečná kapacita ČOV, odkazuje soud na str. 13 odůvodnění, podle něhož jsou primárním důvodem pro přijetí napadeného OOP „kapacitní problémy zásadní městské veřejné infrastruktury, především nedostatečná kapacita ČOV Říčany“. Zvolená formulace jasně svědčí o tom, že nedostatečná kapacita ČOV je sice důvodem stěžejním, nikoli však jediným. Jak správně poukázal odpůrce ve vyjádření k návrhu, veřejná infrastruktura je definována v § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona [s účinností od 1. 1. 2021 jde o písm. m)], do jehož bodu 3 spadají právě stavby sloužící pro vzdělání a výchovu.
39. Dále navrhovatelka odpůrci vytýká, že neakceptoval jí navržené řešení v podobě možnosti vozit děti do škol mimo Říčany. To ovšem ve skutečnosti řešením není, neboť tato možnost nic nemění na zákonném nároku dětí s trvalým pobytem v Říčanech na místo ve spádovém školském (resp. v posledním roce předškolního vzdělávání i v předškolním) zařízení a jemu odpovídající povinnosti odpůrce je zajistit, i pokud by nakonec nebylo využito (srov. § 34 odst. 1 a 3 ve spojení s § 34a a § 36 odst. 1 a 5 zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, ve znění pozdějších předpisů). Pokud se říčanští rodiče rozhodnou přihlásit své dítě do školy (školky) mimo Říčany, mají na to právo. Jak školy veřejné v jiných obcích, tak školy soukromé nicméně představují pouze alternativu k zákonem garantovanému místu ve spádové škole (školce). Veřejná zařízení nemusí z kapacitních důvodů dítě s trvalým pobytem v jiné obci přijmout a soukromá zařízení zase nepředstavují řešení pro rodiče, kteří nejsou schopni nebo ochotni platit školné, které se obvykle pohybuje minimálně v řádu tisícikorun měsíčně (právo na bezplatné vzdělávání v základních školách je zakotveno Listinou základních práv a svobod – srov. její čl. 33 odst. 2). Proto ani odpůrce nemůže s odkazem na tyto možnosti rezignovat na navyšování kapacity vlastních školských zařízení.
40. Konečně navrhovatelka nesouhlasí ani s další závaznou podmínkou uzavření plánovací (obdobné) smlouvy stanovenou pro rozvojové plochy ŘV-02 a ŘV-03 v příloze č. 1 napadeného OOP – tabulce etapizace. Pokládá ji za nejasnou, což otevírá prostor pro libovůli ze strany odpůrce. Soud k tomu obecně uvádí, že podmínku uzavření smlouvy – tedy dvoustranného právního jednání – lze jen těžko pokládat za otevření prostoru pro libovůli. Že není předem jasné, čeho přesně (jaké veřejné infrastruktury) se bude smlouva týkat a jaké podmínky si strany sjednají, nezpůsobuje nezákonnost této podmínky. V územním plánu nelze přesně specifikovat podmínky všech těchto smluv (požadavek na jejich uzavření dopadá na většinu rozvojových ploch – srov. přílohu napadeného OOP č. 1 – tabulku etapizace). Konkrétní parametry tato smlouva získá až při jednání navrhovatelky s odpůrcem. Soudu je nicméně z jeho činnosti známo, že odpůrce se při tomto jednání řídí *Zásadami pro výstavbu ve městě Říčany*, z nichž lze rámcově zjistit, jaké požadavky na investory obvykle klade. Lze uzavřít, že jde o praxi běžnou v řadě obcí, které podmiňují svůj souhlas s výstavbou poskytnutím příspěvku na infrastrukturu od investora obci. Takovou praxi soud pokládá za standardní a naopak žádoucí, aby nedocházelo k privatizaci zisků a socializaci ztrát plynoucích z nové výstavby.
41. Soud uzavírá, že všechny čtyři podmínky pro zahájení II. etapy výstavby, jakož i další závaznou podmínku stanovenou jen pro plochy ŘV-02 a ŘV-03 pokládá za rozumné a sledovanému cíli (jímž je zajištění dostatečné kapacity veřejné infrastruktury před další výstavbou) přiměřené a nemá za to, že by bylo možno tohoto cíle dosáhnout jinak než odložením výstavby (mj. též na pozemku navrhovatelky), a to do doby než bude potřebná infrastruktura vybudována. Soud pokládá za rozumné a odpovědné, pokud město omezuje rozvoj svého území takovým způsobem, aby dostačoval stávající kapacitě veřejné infrastruktury, resp. aby ji zvládalo

kontinuálně navyšovat. Takový postup je korektní ve vztahu ke všem současným i budoucím obyvatelům města, neboť výrazně snižuje riziko, že se budou muset potýkat s problémy souvisejícími s nedostatečnou kapacitou veřejné infrastruktury (např. nepřijetí dítěte do školy či školky z kapacitních důvodů, nedostatek vody ve vodovodním řádu v letních měsících apod.). Stavební zákon žádné konkrétní podmínky, kterými může být etapizace podmíněna, nestanoví. Navržení těchto podmínek je v rukou pořizovatele a zpracovatele územního plánu. Jejich závazné stanovení je následně v rukou zastupitelstva jakožto vrcholného orgánu obce. Je to totiž obec, která si v územním plánu stanoví způsob, jakým chce využívat své území a jak se chce do budoucna rozvíjet. Důvody, proč se některá obec rozhodne jít cestou vyšší regulace a jiná obec zvolí regulaci mírnější (případně územní plán vůbec nepořídí), jsou projevem samosprávy každé obce, kterou realizuje právě přijímáním územního plánu. Jak však plyne z četné judikatury, limitována je toliko zákonem (ten v případě etapizace žádné limity nestanoví) a dále pak již jen požadavkem, aby zvolené řešení neneslo znaky diskriminace, nerozumnosti či libovůle.

42. Konečně navrhovatelka k nepřiměřenosti v užším slova smyslu (třetímu kroku testu proporcionality) namítá, že je napadené OOP vůči ní diskriminační. Jinak řečeno, že jí není jasné, proč je právě její pozemek řazen do II. etapy výstavby, jestliže jiné pozemky nejsou do etapizace řazeny vůbec, nebo jsou zařazeny do I. etapy, přestože jsou větší a/nebo jejich zastavění bude představovat pro veřejnou infrastrukturu větší zátěž než zastavění pozemku navrhovatelky.
43. Soud se nejprve zabýval námitkou, že pro plochy ŘZ-20 a ŘJ-24 jsou stanoveny rozsáhlé místní infrastrukturní podmínky, přestože již bylo vydáno územní rozhodnutí umožňující jejich zastavění. Ve vztahu k pozemkům umístěným v těchto rozvojových plochách však navrhovatelka žádné dotčení svých práv nedoložila. Kritizuje pouze, že tím odpůrce nedodržel svá vlastní pravidla pro rozřazení rozvojových ploch do jednotlivých etap výstavby. Navrhovatelka však není aktivně věcně legitimována k vznesení takové námítce, jestliže tím sama není dotčena ve svých veřejných subjektivních právech. Nemůže se stavět do role dohlížitelky nad správností napadeného OOP jako celku. Soud se proto touto námitkou více nezabýval.
44. Dále navrhovatelka srovnává situaci ploch ŘV-02 a ŘV-03 (v nichž se nachází její pozemek p. č. X) s některými sousedními plochami, které jsou podle jejího přesvědčení těmito plochám v mnoha ohledech podobné, ale přesto jsou řazeny do I. etapy výstavby. V odůvodnění napadeného OOP (str. 13-16) odpůrce rámcově uvedl kritéria, podle nichž rozřadil rozvojové plochy do jednotlivých etap. Do I. etapy, která umožňuje stavět hned (resp. po splnění místních infrastrukturních podmínek, či dalších podmínek, jsou-li ve vztahu k té které ploše stanoveny), jsou řazeny rozvojové plochy v zastavěném území, proluky, zahrady a rekonstrukce mající povahu stavebních rezerv, což je v zájmu zahušťování výstavby nejprve v centru města, nebo pozemky v zastavěném území, na nichž jsou již stavby realizovány. Do I. etapy jsou dále řazeny některé plochy, jejichž náplní je občanská vybavenost, pokud se jedná o stavby ve veřejném zájmu (školská zařízení, domovy pro seniory atd.) nebo pokud nemá nároky na odkanalizování (parkoviště, sportoviště atd.). Konečně jsou do této etapy řazeny i některé plochy komerční vybavenosti nebo plochy výroby. V odůvodnění je také vysvětleno, že původně odpůrce zvažoval, že některé rozvojové plochy, na nichž lze stavět, aniž by to vyžadovalo splnění podmínek etapizace, z etapizace zcela vyjme, což však působilo nejasnosti, a nakonec se odpůrce rozhodl takové plochy zařadit do I. etapy s tím, že pro ně nestanoví žádné místní infrastrukturní podmínky ani další závazné podmínky. Odpůrce v odůvodnění nikterak nezastírá, že zařazení některých ploch do I. etapy výstavby bylo předjednáno v orgánech města. Do II. a III. etapy jsou pak řazeny rozvojové plochy, které jsou větší a nachází se na okraji města. Soud tedy konstatuje, že odůvodnění rozřazení ploch do jednotlivých etap není nepřezkoumatelné.
45. Plocha ŘT-08 je skutečně o něco málo větší než plochy ŘV-02 a ŘV-03 – podle tvrzení navrhovatelky v ní má být umístěno 10 rodinných domů, zatímco v obou plochách na navrhovatelčině pozemku má být dohromady umístěno jen 8 rodinných domů. Podle hodnocení soudu je však rozdíl ve velikosti těchto ploch jen nepatrný (ve všech mají být umístěny jednotky

rodinných domů), a proto jejich velikost nemůže být určujícím kritériem pro zařazení do odlišných etap výstavby. Soud proto zkoumal, co dále odůvodňuje zahrnutí uvedených ploch do odlišných etap výstavby. Z výkresu č. 9 napadeného OOP je zřetelné, že plocha ŘT-08 se nachází blíže centru města než plochy ŘV-02 a ŘV-03, které jsou v těsné blízkosti hranice zastavěného území. Z odůvodnění napadeného OOP plyne, že záměrem odpůrce bylo upřednostnit zahušťování výstavby v centrálních částech města a teprve poté postupovat k zastavění ploch na jeho okraji. Z leteckých snímků lokality dostupných na www.mapy.cz je navíc vidět, že v ploše ŘT-08 již některé rodinné domy stojí, byly tedy patrně umístěny a povoleny. Že na některých pozemcích již byly stavby realizovány, je podle odůvodnění dalším důvodem pro zařazení takových ploch do I. etapy výstavby. Nedávalo by totiž valný smysl na takových pozemcích zdržovat výstavbu, protože by to nebylo prospěšné pro obyvatele již stojících domů, kteří by při čekání na vybudování sousedních domů a zejména související veřejné infrastruktury (jejíž vybudování, resp. uzavření příslušné plánovací či jiné smlouvy, je podmínkou pro další výstavbu i v ploše ŘT-08) žili v určitém provizoriu. Oproti tomu na pozemku navrhovatelky v plochách ŘV-02 a ŘV-03 dosud žádné stavby umístěny nejsou (a to přestože tomu v období mezi účinností územního plánu z roku 2014 a účinností napadeného OOP nic nebránilo). Odlišný přístup k plochám ŘV-02 a ŘV-03 a ŘT-08 tedy není diskriminační.

46. Navrhovatelka ve vztahu k ploše ŘT-08 ještě namítá, že na srovnatelnou situaci ploch ŘV-02 a ŘV-03 a této plochy a přitom odlišný přístup k nim upozorňovala již v uplatněných námitkách v průběhu přijímání napadeného OOP. Odpůrce zařazení plochy ŘT-08 do I. etapy výstavby ve vypořádání její námitky zdůvodnil zpracovanou územní studií lokality Jasmínová, na jejímž základě udělila Rada města Říčany výjimku ze stavební uzávěry. Podle navrhovatelky však žádná taková studie neexistuje. Odpůrce ve vyjádření k návrhu vysvětlil, že tato studie byla zpracována v roce 2008 jako podklad pro udělení výjimky ze stavební uzávěry (proto také nebyla zaregistrována Ústavem územního rozvoje) a na základě této výjimky probíhají v lokalitě povolovací procesy a výstavba rodinných domů. Soud, aniž by se musel detailně zabývat okolnostmi vzniku předmětné územní studie, má za to, že odlišný přístup k plochám ŘV-02 a ŘV-03 a ŘT-08 je dostatečně odůvodněn i výše zmíněnými aspekty (viz předchozí odstavec). Není proto třeba existenci této územní studie prokazovat.
47. Co se týče ploch ŘT-17, ŘT-19 a ŘT-24 řazených do I. etapy výstavby, ty se nacházejí v okolí navrhovatelčina pozemku. Jsou tedy od centra města vzdáleny přibližně stejně jako plochy ŘV-02 a ŘV-03, plocha ŘT-24 dokonce ještě více. Velikostně jsou pak srovnatelné. Plocha ŘT-17 má však funkční využití občanské vybavení – tělovýchovná a sportovní zařízení (OS). Je přitom podstatné, že přípustné využití této plochy se neomezuje pouze na možnost umístění původně odpůrcem zvažovaného koupaliště, jehož provoz pravděpodobně vyvolal konflikt se zájmem na hospodárném využití vodních zdrojů, ale je obecnější, tzn. že lze tuto plochu využít pro jakékoliv stavby nebo zařízení pro výkonnostní i rekreační sporty a související stavby a zařízení. Jde tedy o využití této plochy pro sportovní účely v nejobecnějším smyslu, přičemž nelze *a priori* konstatovat, že nároky staveb a zařízení, jež mohou být v této ploše umístěny, budou nadměrně zatěžovat veřejnou infrastrukturu. Jistě mohou být v ploše ŘT-17 umístěny i takové záměry, jejichž nároky na veřejnou infrastrukturu budou minimální (např. venkovní sportoviště, hřiště apod.). Nelze proto bez dalšího dovozovat, že by zařazení této plochy do I. etapy výstavby bylo v rozporu se samotným účelem etapizace, kterým je ochrana, zajištění funkčnosti a rozvoje dostatečné veřejné infrastruktury (zejm. vodovodní a kanalizační sítě). Odpůrce navíc v odůvodnění ani netvrdí, že by výstavba občanského vybavení vůbec neměla zatížit veřejnou infrastrukturu, ovšem má-li se určit, jaké výstavbě dát přednost při rozhodování o využití stávajících kapacit (a jaká výstavba naopak bude muset vyčkat dalšího zkapacitnění) veřejné infrastruktury, shledává veřejný zájem na tom, aby občanské vybavení dostalo přednost před výstavbou dalších obytných staveb. Tomu nelze z hlediska zákonnosti nic vytknout. Zařazení plochy ŘT-17 do I. etapy výstavby proto nepředstavuje vybočení z kritérií, jež jsou uvedena

v odůvodnění napadeného OOP, a není ani diskriminační. Plocha ŘT-24 má funkční využití bydlení v rodinných domech – městské a příměstské (BI), tedy shodné s plochami ŘV-02 a ŘV-03. Jak ovšem plyne z přílohy napadeného OOP č. 1 – tabulky etapizace, důvodem pro zařazení plochy ŘT-24 do I. etapy výstavby je to, že již bylo vydáno územní rozhodnutí. I to má oporu ve výše rekapitulovaném odůvodnění. Ve vztahu k ploše ŘT-19 soud shledal rozpor mezi výkresem č. 9 napadeného OOP, podle nějž je řazena do I. etapy, a mezi přílohou č. 1 napadeného OOP – tabulkou etapizace, podle níž je řazena do II. etapy. Tento rozpor (a z něj plynoucí skutečnost, že nelze určit, do jaké etapy výstavby je plocha ŘT-19 řazena) však není překážkou pro posouzení toho, zda by její případné zařazení do I. etapy bylo vůči navrhovatelce diskriminační. Plocha ŘT-19 má funkční využití plochy smíšené obytné – městské (SM). V těchto plochách územní plán předpokládá umístění domů pro občanské vybavení (obchod, služby, administrativu apod.). Umožňuje rovněž umístění bytových domů, ovšem v jejich rámci může být maximálně 70 % plochy využito pro byty, ostatní plocha musí být využita pro občanskou vybavenost. Zařazení plochy ŘT-19 do I. etapy výstavby by tedy opět bylo důsledkem v odůvodnění vyjádřené preference staveb sloužících (v daném případě minimálně částečně) občanské vybavenosti. Navíc jde o plochu, jež svojí rozlohou zabírá maximálně třetinovou plochu oproti souhrnu ploch ŘV-02 a ŘV-03, což by rovněž přispělo k zařazení této plochy do dřívější etapy výstavby. Soud má proto za to, že i v tomto případě by se nejednalo o neodůvodněný diskriminační přístup vůči navrhovatelce.

Závěr a náklady řízení

48. Protože žádný z návrhových bodů není důvodný a soud neshledal ani žádnou vadu napadeného OOP, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, návrh podle § 101d odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.
49. Navrhovatelčiny důkazní návrhy, které soud nevypořádal výše v tomto rozsudku, jsou součástí správního spisu. Soud jimi tedy zvláště důkaz neprováděl a vycházel z obsahu správního spisu předloženého odpůrcem. Důkaz veřejnou vyhláškou ze dne 31. 8. 2018, kterou se stanoví místní úprava provozu v Říčanech, navržený odpůrcem soud neprovedl, neboť otázka dopravní zátěže Říčan nebyla předmětem sporu. Provedení tohoto důkazu by tedy bylo nadbytečné.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému odpůrci soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť ji nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 1 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. ledna 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu